

Udenrigsministeriet: Dansk sikkerhedspolitik 1948-1966 – Bind II: Bilag**38. Brev af 19. februar 1949 fra ambassadør lensgreve Reventlow i London til Udenrigsministeriets direktør J. R. N. Dahl (side 81-82)****Bilag 38****Brev af 19. februar 1949 fra ambassadør lensgreve Reventlow i London til udenrigsministeriets direktør J. R. N. Dahl**

KONGELIG DANSK AMBASSADE

London, den 19. februar 1949

Fortroligt

Kære direktør Dahl,

Jeg har lige modtaget og med den største interesse læst rapport no. X af 14. d. m. fra ambassadør Kauffmann. Den giver et klart og koncist billede af sagen, som den efter det senest stedfundne stiller sig. I begyndelsen af rapporten gøres der rede for, hvorledes hr. Kauffmanns bestræbelser er blevet handicappet ved de både af norske og svenske statsmænd til offentligheden fremsatte udtalelser. På ganske samme måde har jeg følt det her. Min norske kollega sagde mig, medens udenrigsminister Lange endnu var i Washington, at hans hovedopgave dér var at søge at indstille den amerikanske regering forstående over for dannelsen af et skandinavisk forsvarsforbund og så vidt muligt imødekommende over for ønsket om at forsyne et sådant forbund med de nødvendige leveringer vestfra. I hr. Langes og mr. Achesons fælles communiqué og i førstnævntes her til offentligheden givne meddelelser figurerer forbundspagten imidlertid enten slet ikke, eller den omtales på en sådan måde, at bestræbelserne for at nå frem til den nærmest må opfattes som skrinlagte. På tilsvarende negativ vis omtales den skandinaviske pagt af den svenske statsminister og den svenske udenrigsminister. De pressetelegrammer, der hidtil er udsendt fra Stockholm, giver i øvrigt et forvirret billede. Konsekvensen af en sådan holdning fra norsk og svensk side må blive, at danske betragtninger mister den fornødne bærekraft, hvad enten de her fremsættes over for politikere, embedsmænd, telegrams-bureauerne eller bladenes diplomatiske korrespondenter. Jeg frygtede allerede i Oslo, at den aftale, der i konferencens sidste timer blev truffet om, at der af alle tre regeringer skulle gøres endnu et forsøg i retning af at redde forsvarsforbundet, ikke havde fået – og velsagtens ikke kunne få – en tilstrækkelig koncis form til, at man turde vente, at vore to partnere ville overholde den. De siden da indtrufne begivenheder har for mig, der betragter en splittelse af Norden som en ulykke, snarest været mere deprimerende, end jeg havde forudset.

Under disse omstændigheder kan det ikke undgås, at vi her på ambassaden kommer i en vis tvivl om, hvorvidt fortsatte bestræbelser efter de ordrer, jeg fik i København, er til nogen større nytte. Der melder sig også nogen tvivl hos mig om, hvorvidt det måske endog kan være uhensigtsmæssigt netop nu at vise nogen større aktivitet. I de sidste dage har jeg under samtaler både i Foreign Office og andre steder, f. eks. med »Daily Telegraph«s diplomatiske korrespondent, fået det indtryk, at man betragter den af Danmark forfulgte linie som praktisk talt håbløs, fordi den allerede er forladt af de to andre skandinaviske lande. Jeg synes derfor, at jeg i mine fremtidige bestræbelser i hvert fald må være opmærksom på, at det bør undgås, at

(Bilag 38 fortsat)

man her får mistanke til Danmark, som man har haft det og til en vis grad endnu har det til Sverige, om at vi lægger et for stærkt tryk på Norge i tilbageholdende retning.

Disse linier sender jeg Dem navnlig for at sige, at det over for den britiske regering – på samme måde som over for den amerikanske – ville være af den allerstørste betydning, om der på en eller anden måde kunne komme til at foreligge en manifestation fra de tre regeringer om, at tanken om en nordisk pagt ikke er opgivet, men endnu finder enig støtte hos dem alle. Jeg er naturligvis klar over, at sagen må have tid til at modnes, og at opfattelsen både her og i U.S.A. nu går ud på, at der ingen grund er for de skandinaviske lande til at forhaste sig. Jeg forstår også vanskeligheden ved at nå frem til en manifestation som den nævnte. Jeg synes imidlertid, at jeg har pligt til at fremhæve, hvor stor betydning denne ville have, og hvilket minus det har været, at de tre nordiske regeringer ikke hidtil har været i stand til ret at koordinere deres politik.

Indtil videre betragter jeg mig i øvrigt som bunden af de mig givne direktiver og vil bestræbe mig for vedblivende at virke i disses ånd. En god ledetråd findes jo også i udenrigsministerens tale til de amerikanske journalister. Jeg kan formentlig uden vanskelighed finde lejlighed til på ny at få samtaler med de ledende i Foreign Office. Jeg føler mig blot, som De vil have forstået, lidt som manglende den helt tilstrækkelige ammunition. Dersom der derfor af ministeriet i en nærmere fremtid kunne meddeles mig noget, der peger i retning af eller helst afgiver et bevis på, at samtlige tre regeringer endnu arbejder med den fælles tanke, ville det være i høj grad velkomment.

Med venlig hilsen
Deres hengivne
(s) E. Reventlow.